

Oznakowanie CE

Europejski symbol bezpieczeństwa
wyrobów

Warszawa 2003

Oznakowanie CE

Europejski symbol bezpieczeństwa
wyrobów

Warszawa 2003

Opracowanie

Anna Hutyra
Centrum Euro Info w Gdańsku

Wydawca

Stowarzyszenie Wolna Przedsiębiorczość
Oddział terenowy w Gdańsku

© Wspólnoty Europejskie

ISBN 83-??-??-??-??

Opracowanie graficzne i druk: MARLEX Sp. z o.o.

Spis treści

- 1. Wraz w wejściem do Unii Europejskiej przechodzimy na oznakowanie CE 5**
- 2. Kto i na jakich wyrobach będzie musiał umieszczać oznakowanie CE? 6**
- 3. Co trzeba zrobić, aby umieścić na wyrobie oznakowanie CE? 7**
- 4. Dyrektywy przewidujące oznakowanie CE oraz akty prawne wprowadzające je do polskiego prawa 9**
- 5. Dodatkowe źródła informacji 11**

1. Wraz w wejściem do Unii Europejskiej przechodzimy na oznakowanie CE

Od dnia, w którym Polska wstąpi do Unii Europejskiej (co ma nastąpić 1 maja 2004 r.), musi w naszym kraju ostatecznie zacząć obowiązywać zdecydowana większość unijnych dyrektyw. Dyrektywy są to akty prawne, nakazujące państwom członkowskim UE w określonym czasie przenieść zapisane w nich wymagania do prawa krajowego, poprzez wydanie odpowiednich ustaw lub rozporządzeń. Polska, wchodząc do Unii Europejskiej musi przenieść do swojego prawa wszystkie dyrektywy oprócz tych, dla których wynegocjowała tzw. okresy przejściowe, pozwalające jeszcze przez kilka lub nawet kilkanaście lat nie dostosowywać się do unijnych wymagań.

Do najważniejszych unijnych dyrektyw zalicza się ponad 20 dyrektyw przewidujących obowiązek umieszczania na niektórych wyrobach przemysłowych oznakowania CE. Są one oparte na wspólnych zasadach wynikających ze stosowanego w UE tzw. Nowego i Globalnego Podejścia do ujednoczenia odmiennych przepisów dotyczących wyrobów w poszczególnych państwach członkowskich. Różnorodność tych przepisów, i wynikających z nich obowiązkowych certyfikatów, utrudniała swobodny handel towarami na obszarze Unii Europejskiej. Najskuteczniejszą metodą wyeliminowania tych utrudnień jest zastąpienie odmiennych krajowych regulacji jedną wspólną, zapisaną w unijnej dyrektywie. W efekcie, przedsiębiorca chcący dystrybuować swój wyrób do wielu państw członkowskich UE, może wyprodukować ten wyrób w jednej wersji, zgodnej z unijnymi wymaganiami zapisanymi w odpowiedniej dyrektywie, a nie jak poprzednio, w kilkunastu wersjach dostosowanych do różnorodnych krajowych przepisów.

Dyrektywy ujednoczające wymagania wobec wyrobów wydawane były od dawna, ale dopiero po 1985 r., od czasu wprowadzenia Nowego Podejścia, proces ten uległ przyspieszeniu i ułatwieniu. W dyrektywach Nowego Podejścia zastosowano kilka nowatorskich rozwiązań. Jednym z nich jest zaoferowanie przedsiębiorcy możliwości użycia dobrowolnych norm technicznych jako narzędzia pozwalającego spełnić wymagania prawne zawarte w dyrektywach. Kolejnym ciekawym rozwiązaniem jest umożliwienie producentom tych wyrobów, które nie stwarzają szczególnie poważnych zagrożeń dla użytkownika, dokonania samodzielnej oceny spełnienia wymagań, bez konieczności ubiegania się o certyfikaty zewnętrznych jednostek.

Dyrektywy przewidujące oznakowanie CE obowiązują w państwach członkowskich UE oraz, na mocy porozumienia o Europejskim Obszarze Gospodarczym (EOG), również w Norwegii, Islandii i Księstwie Liechtenstein. W dalszej części niniejszej publikacji będzie mowa o obszarze Unii Europejskiej, lecz należy pamiętać, że wszystkie stwierdzenia odnoszą się w równym stopniu do pozostałych trzech państw EOG. Obecnie do UE należy 15 państw, po 1 maja 2004 r. liczba ta powiększy się o kolejnych 10 państw, w tym Polskę.

Wymagania wszystkich dyrektyw związanych z oznakowaniem CE muszą zacząć obowiązywać w naszym prawie od dnia uzyskania członkostwa w Unii Europejskiej. Polska uzyskała w tej dziedzinie tylko jeden okres przejściowy na wyroby medyczne, które, o ile posiadają określone świadectwa, będą mogły nie mieć oznakowania CE na polskim rynku do końca 2005 r. Pozostałe wyroby podlegające dyrektywom będzie można sprzedawać w Polsce jedynie wtedy, gdy będą spełniały odnoszące się do nich wymagania i posiadały oznakowanie CE. Oczywiście, takie wyroby będzie można również bez przeszkód wysyłać do pozostałych państw członkowskich UE i EOG.

Próby wprowadzania dyrektyw Nowego Podejścia do polskiego prawa podejmowane były już od kilku lat. Najpierw uchwalono **ustawę z 28 kwietnia 2000r. o systemie oceny zgodności,**

akredytacji oraz zmianie niektórych ustaw (Dz.U. z 2000r. nr 43, poz. 489 z późniejszymi zmianami). Miała ona charakter ramowy, zawierała jedynie podstawowe zasady, natomiast wdrażanie konkretnych dyrektyw pozostawiała wydanym z jej upoważnienia rozporządzeniom Rady Ministrów. Po wydaniu kilku takich rozporządzeń uchwalono jednak **nową ustawę o systemie oceny zgodności z 30 sierpnia 2002 r.** (Dz.U. z 2002 r. nr 166 poz. 1360, ze zmianami, szczególnie w Dz.U. z 2003 r. nr 170, poz. 1652), która zastąpiła poprzednią ustawę z dniem 1 stycznia 2003 r. Ta druga ustawa również przewiduje wprowadzanie poszczególnych dyrektyw w postaci rozporządzeń wykonawczych, tym razem wydawanych przez odpowiednich ministrów branżowych. W ciągu 2003 r. ukazało się wiele takich rozporządzeń, wprowadzających do polskiego prawa większość dyrektyw związanych z oznakowaniem CE. **Ich wejście w życie przewidziane jest na dzień uzyskania przez Polskę członkostwa w Unii Europejskiej.**

Niektóre dyrektywy Nowego Podejścia zostały wprowadzone do polskiego prawa odrębnymi ustawami, do których również wydano odpowiednie rozporządzenia wykonawcze. Dotyczy to wyrobów medycznych, wyrobów budowlanych oraz materiałów wybuchowych do użytku cywilnego.

Ustawa z 30 sierpnia 2002 r. o systemie oceny zgodności przewiduje, iż z dniem wejścia Polski do Unii Europejskiej utraci moc ustawa z 3 kwietnia 1993 r. o badaniach i certyfikacji, będąca podstawą obowiązkowego oznaczania niektórych wyrobów znakiem bezpieczeństwa „B”.

Na końcu tej broszury znajduje się wykaz wymieniający dyrektywy związane z oznakowaniem CE oraz akty prawne wprowadzające je do polskiego prawa.

2. Kto i na jakich wyrobach będzie musiał umieszczać oznakowanie CE?

Producent wyrobu jest zobowiązany do umieszczenia na nim oznakowania CE. Oczywiście tylko wtedy, gdy dany wyrób podlega obowiązkowi umieszczenia tego oznakowania. Ponadto, umieszczenie CE na wyrobie jest ostatnim etapem różnorodnych działań mających na celu spełnienie odnoszących się do tego wyrobu wymagań. Za te działania też jest odpowiedzialny producent wyrobu, nawet jeśli do ich przeprowadzenia trzeba zaangażować inne podmioty (np. laboratoria badawcze, jednostki certyfikujące). Obowiązkowi spełnienia zapisanych w dyrektywach wymagań oraz umieszczenia oznakowania CE podlegają tylko wyroby po raz pierwszy wprowadzane do obrotu na obszarze UE, co w praktyce oznacza wyroby nowe, a używane tylko wtedy, gdy są po raz pierwszy przywożone spoza UE. Wyroby, które zostaną wprowadzone do obrotu na rynku polskim przed 1 maja 2004 r. nie będą musiały posiadać oznakowania CE.

Producent musi samodzielnie dowiedzieć się, czy po wejściu Polski do Unii Europejskiej jego wyrób będzie podlegał obowiązkowi posiadania oznakowania CE. Może to zrobić poprzez przeczytanie aktów prawnych wprowadzających dyrektywy do polskiego prawa. Powinien zapoznać się z tymi ustawami i rozporządzeniami, które mogą potencjalnie odnosić się do jego wyrobu. Producent wyrobów medycznych powinien zapoznać się z ustawą o wyrobach medycznych i jej aktami wykonawczymi. Producent jachtów powinien zapoznać się z rozporządzeniem o rekreacyjnych jednostkach pływających. Producent maszyn powinien zapoznać się nie tylko z rozporządzeniem dotyczącym maszyn, ale także z tym o niskonapięciowym sprzęcie elektrycznym i kompatybilności elektromagnetycznej. Wynika to z faktu, iż bardzo często do tego samego wyrobu odnoszą się wymagania zawarte w więcej niż jednej dyrektywie, a co za tym idzie, w kilku polskich aktach wdrażających te dyrektywy do polskiego prawa. Pamiętaj jednak należy, że nawet w takiej sytuacji na wyrobie umieszcza się tylko jedno oznakowanie CE.

Wykaz unijnych dyrektyw i odpowiadających im polskich aktów prawnych znajduje się na końcu tej broszury. Nawet po jego pobieżnym przejrzaniu można wstępnie zorientować się, jakie wyroby podlegają oznakowaniu CE. **Są to np. maszyny, wyroby elektryczne i elektroniczne, zabawki, wyroby ciśnieniowe, budowlane, medyczne** i wiele innych. Nie ma wśród nich żywności, kosmetyków, chemii gospodarczej, lekarstw. Te produkty podlegają zupełnie innym unijnym dyrektywom, niezwiązanym z oznakowaniem CE. Natomiast takie wyroby jak meble lub rowery nie są w ogóle uregulowane żadnymi unijnymi dyrektywami.

Aby sprawdzić, czy dany wyrób podlega oznakowaniu CE, trzeba bardzo dokładnie przeczytać odpowiednie akty prawne. Nie ma w nich z reguły żadnej gotowej listy wyrobów, a jedynie dosyć ogólne definicje. Producent musi sam ocenić, czy jego wyrób mieści się w takiej definicji, czy nie. Często są też podawane listy wyjątków, zawierające wyroby, które wprawdzie spełniają definicję, ale z jakichś powodów jednak nie podlegają wymaganiom i obowiązkowi oznakowania CE.

W tym miejscu należy wspomnieć, że istnieją też nieliczne kategorie wyrobów, które wprawdzie podlegają niektórym wymaganiom dyrektyw, ale nie umieszcza się na nich oznakowania CE.

3. Co trzeba zrobić, aby umieścić na wyrobie oznakowanie CE?

Kiedy już producent ustali, które z polskich aktów prawnych wdrażających dyrektywy mają zastosowanie do jego wyrobu, musi zastosować się do zawartych w tych aktach wymagań i procedur. Niezbędna jest wnikliwa lektura każdego z tych aktów prawnych, gdyż tylko w nich zapisane są „zadania do wykonania” dla producentów poszczególnych kategorii wyrobów.

Każdy wyrób musi być zgodny z odnoszącymi się do niego tzw. **zasadniczymi wymaganiami**. Katalogi zasadniczych wymagań odnoszących się do poszczególnych grup wyrobów są mniej lub bardziej rozbudowane, ale przeważnie mają charakter dosyć ogólny. Podają pewien poziom bezpieczeństwa wyrobu, który należy osiągnąć, jednak bez precyzowania konkretnych rozwiązań technicznych, jakich należałoby w tym celu użyć. Takie konkretne rozwiązania techniczne zawarte są w **normach zharmonizowanych**, które stanowią uzupełnienie prawie każdej z dyrektyw związanych z oznakowaniem CE. Normy zharmonizowane są to europejskie normy techniczne (mają symbol EN), opracowywane na zlecenie Unii Europejskiej przez trzy ogólnoeuropejskie organizacje normalizacyjne (CEN, CENELEC lub ETSI).

Do każdej z dyrektyw przyjęto po kilka, kilkadziesiąt lub kilkaset norm zharmonizowanych, których stosowanie daje domniemanie zgodności wyrobu z odnoszącymi się do niego zasadniczymi wymaganiami. Normy zharmonizowane nie są jednak obowiązkowe (z wyjątkiem tych uzupełniających dyrektywę o wyrobach budowlanych). Producent może nie stosować się do norm, lecz bezpośrednio do zasadniczych wymagań dyrektywy. W takim jednak przypadku wykazanie zgodności wyrobu z tymi wymaganiami może być trudne i kosztowne, na przykład z powodu ewentualnej konieczności wykonania dodatkowych badań, które wykażą, że zastosowane przez producenta rozwiązania techniczne są równie skuteczne jak normy. W praktyce większość producentów skorzysta z gotowych norm zharmonizowanych, jako najprostszego sposobu spełnienia wymagań dyrektywy.

Wyrób musi być zgodny z tymi zasadniczymi wymaganiami, które się do niego odnoszą. Producent powinien dokonać analizy zagrożeń stwarzanych przez wyrób, aby zidentyfikować te zasadnicze wymagania, które powinny być spełnione w celu wyeliminowania lub ograniczenia istniejących zagrożeń. Zapis dokonanej analizy zagrożeń i zastosowanych w związku z nimi rozwiązań technicznych (np. norm) powinien być włączony do dokumentacji technicznej.

Normy zharmonizowane przenoszone są do systemu norm krajowych państw członkowskich UE. W Polsce otrzymują symbol PN-EN. Wykazy norm zharmonizowanych uzupełniających poszczególne dyrektywy publikowane są w Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej. Wykazy krajowych odpowiedników norm zharmonizowanych publikowane są przez poszczególne państwa członkowskie UE. W Polsce ukazują się w postaci **obwieszczenia Prezesa Polskiego Komitetu Normalizacyjnego, publikowanego w Monitorze Polskim**. Pierwsze takie obwieszczenie ukazało się 9 października 2003 r. w Monitorze Polskim nr 46 z 2003 r., poz. 693. Co najmniej raz na kwartał mają ukazywać się obwieszczenia zawierające numery i tytuły nowo ustanawianych norm, a raz na 12 miesięcy zestawienia norm przyjętych w danym roku. Pełne teksty norm można zakupić w Polskim Komitecie Normalizacyjnym.

Producent musi nie tylko spełnić zasadnicze wymagania odnoszące się do jego wyrobu, ale również wykazać, że te wymagania zostały spełnione. Każda z dyrektyw przewiduje w związku z tym odpowiednie **procedury** postępowania, które producent musi wypełnić (zwane „procedurami oceny zgodności”). Są one zróżnicowane w zależności od tego, jak duże potencjalne zagrożenie stwarza dany wyrób. Często pierwszym etapem, który musi przejść producent, jest konieczność zakwalifikowania swojego wyrobu do jednej z kilku klas lub kategorii podanych w dyrektywie. Klasy te grupują wyroby o podobnym stopniu zagrożenia. Producent musi samodzielnie zaklasyfikować wyrób w oparciu o podane w dyrektywie kryteria klasyfikacji. Od tego, do której klasy zaliczony zostanie wyrób, zależy dalsza procedura postępowania.

Procedury oceny zgodności są bardzo zróżnicowane, chociaż oparto je na ośmiu podstawowych wzorcach (tzw. modułach). Dominującą rolę odgrywa bardzo liberalna procedura polegająca na ocenie zgodności wyrobu z zasadniczymi wymaganiami dokonywanej **samodzielnie przez producenta**, bez konieczności udziału zewnętrznej jednostki certyfikacyjnej. Ma ona miejsce na przykład w odniesieniu do zabawek, wyrobów elektrycznych i elektronicznych, większości maszyn.

Pozostałe procedury, mające zastosowanie do wyrobów potencjalnie niebezpiecznych, wymagają udziału tzw. **jednostek notyfikowanych**. Są to podmioty wyznaczone przez poszczególne państwa członkowskie UE do wykonywania procedur oceny zgodności przewidzianych w poszczególnych dyrektywach dla jednostek zewnętrznych, niezależnych od producenta. Wykaz wszystkich jednostek notyfikowanych publikowany jest w Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej. Dostępny jest też na specjalnej, oficjalnej stronie internetowej, której adres podany jest na końcu tej publikacji. Każdy producent może skorzystać z usług dowolnej jednostki notyfikowanej, bez względu na to, które państwo ją „notyfikowało”. Usługi jednostek notyfikowanych są odpłatne.

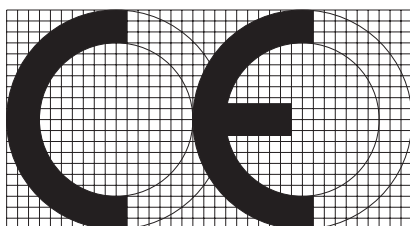
Przewidziany w poszczególnych dyrektywach, dla poszczególnych grup wyrobów, udział jednostek notyfikowanych jest bardzo zróżnicowany. Może być wymagany jedynie na etapie projektowania wyrobu, lub na etapie projektowania i nadzoru produkcji. Czasami jednostkę notyfikowaną trzeba zatrudnić do wykonania tzw. badania typu, czasami jest konieczność pobierania przez nią próbek seryjnie produkowanych wyrobów lub nawet weryfikacji każdego egzemplarza wyprodukowanego wyrobu. Są też procedury oceny zgodności polegające na wdrożeniu w zakładzie systemu zapewnienia jakości nadzorowanego przez jednostkę notyfikowaną. Czasami producent może samodzielnie wybrać pomiędzy dwoma lub trzema równoważnymi procedurami. Zdarza się też, że dyrektywa „nagradza” producenta stosującego normy zharmonizowane, dając mu możliwość skorzystania z łatwiejszej i tańszej procedury.

Dyrektywy zobowiązują producenta do sporządzenia **dokumentacji technicznej**, zawierającej informacje, które umożliwią wykazanie zgodności wyrobu z zasadniczymi wymaganiami. Dokumentacja musi być przechowywana przez producenta, przeważnie przez 10 lat od daty produkcji wyrobu. Każda z dyrektyw podaje mniej lub bardziej wyczerpująco, z jakich elementów musi się składać dokumentacja techniczna dla danej grupy wyrobów.

Większość dyrektyw (oprócz tej dotyczącej zabawek) wymaga od producenta wystawienia **deklaracji zgodności WE**, w której zaświadcza on, że wyrób jest zgodny z zasadniczymi wymaganiami. Treść deklaracji zgodności określona jest oddzielnie w każdej z dyrektyw. Warto również wziąć pod uwagę normę PN-EN 45014 dotyczącą deklaracji zgodności. Niektóre dyrektywy wymagają, aby deklaracja zgodności była dołączona do wyrobu. W pozostałych przypadkach musi być udostępniona organom nadzoru rynku na ich życzenie.

Po spełnieniu wszystkich odnoszących się do wyrobu wymagań i procedur oceny zgodności producent umieszcza na nim **oznakowanie CE**. Jeśli wyrób podlega jednocześnie kilku dyrektywom, oznakowanie CE stanowi deklarację, że spełnia on wymagania wszystkich tych dyrektyw. Oznakowanie CE zawsze umieszczane jest na wyrobie przez samego producenta, a nie „nadawane” przez jednostkę notyfikowaną. Jednakże, jeśli jednostka ta była zaangażowana w ocenę zgodności na etapie produkcji, obok oznakowania CE umieszcza się jej numer identyfikacyjny.

Oznakowanie CE musi mieć następującą formę:

Państwa członkowskie Unii Europejskiej nie mogą zakazać wprowadzenia na swój rynek wyrobu, który posiada oznakowanie CE, chyba że są dowody na to, iż wyrób ten nie spełnia odpowiednich wymagań i może stanowić zagrożenie.

4. Dyrektywy przewidujące oznakowanie CE oraz akty prawne wprowadzające je do polskiego prawa

Dyrektywy Numer dyrektywy – pierwsza wersja i kolejne zmiany	Polskie akty prawne wprowadzające dyrektywy
Maszyny 98/37/WE	Rozporządzenie Ministra Gospodarki, Pracy i Polityki Społecznej z dnia 10 kwietnia 2003 r. w sprawie zasadniczych wymagań dla maszyn i elementów bezpieczeństwa (Dz.U. nr 91 z 2003 r. poz. 858)
Niskonapięciowy sprzęt elektryczny 73/23/EWG 93/68/EWG	Rozporządzenie Ministra Gospodarki, Pracy i Polityki Społecznej z dnia 12 marca 2003 r. w sprawie zasadniczych wymagań dla sprzętu elektrycznego (Dz. U. nr 49 z 2003 r. poz. 414)
Efektywność energetyczna chłodziarek i zamrażarek 96/57/WE	Rozporządzenie Rady Ministrów z dnia 11 września 2001 r. w sprawie wymagań zasadniczych w zakresie efektywności energetycznej dla sprzętu chłodniczego (Dz. U. nr 120 z 2001 r. poz. 1277)

Zabawki 88/378/EWG 93/68/EWG	Rozporządzenie Rady Ministrów z dnia 18 września 2001 r. w sprawie szczegółowych warunków dotyczących bezpieczeństwa zabawek (Dz. U. nr 120 z 2001 r. poz.1278, ze zmianami)
Aktywne implanty medyczne 90/385/EWG 93/42/EWG 93/68/EWG Wyroby medyczne 93/42/EWG Wyroby medyczne do diagnostyki in vitro 98/79/WE	Rozporządzenie Ministra Gospodarki, Pracy i Polityki Społecznej z dnia 18 czerwca 2003 r. w sprawie warunków i trybu dokonywania oceny zgodności zabawek (Dz. U. nr 115 z 2003 r. poz.1086) Ustawa z dnia 27 lipca 2001 r. o wyrobach medycznych (Dz. U. nr 126 z 2001 r. poz. 1380, ze zmianą w Dz. U. nr 152 z 2002 r. poz. 1264) (oraz rozporządzenia wykonawcze)
Wyroby budowlane 89/106/EWG 93/68/EWG	Ustawa z dnia 7 lipca 1994 r. – Prawo budowlane (Dz. U. nr 89 z 1994 r. poz. 414, ze zmianami, szczególnie ze zmianą opublikowaną w Dz. U. nr 129 z 2001 r. poz. 1439) (oraz rozporządzenia wykonawcze)
Proste zbiorniki ciśnieniowe 87/404/EWG 90/488/EWG 93/68/EWG	Rozporządzenie Ministra Gospodarki, Pracy i Polityki Społecznej z dnia 12 maja 2003 r. w sprawie zasadniczych wymagań dla prostych zbiorników ciśnieniowych (Dz. U. nr 98 z 2003 r. poz. 898)
Środki Ochrony Indywidualnej 89/686/EWG 93/95/EWG 93/68/EWG 96/58/WE	Rozporządzenie Ministra Gospodarki, Pracy i Polityki Społecznej z dnia 31 marca 2003 r. w sprawie zasadniczych wymagań dla środków ochrony indywidualnej (Dz. U. nr 80 z 2003 r. poz. 725)
Urządzenia spalające paliwa gazowe 90/396/EWG 93/68/EWG	Rozporządzenie Ministra Gospodarki, Pracy i Polityki Społecznej z dnia 15 kwietnia 2003 r. w sprawie zasadniczych wymagań dla urządzeń spalających paliwa gazowe (Dz. U. nr 91 z 2003 r. poz. 859)
Efektywność energetyczna kotłów wodnych 92/42/EWG 93/68/EWG	Rozporządzenie Ministra Gospodarki, Pracy i Polityki Społecznej z dnia 12 maja 2003 r. w sprawie zasadniczych wymagań dotyczących efektywności energetycznej nowych wodnych kotłów grzewczych opalanych paliwami ciekłymi lub gazowymi (Dz. U. nr 97 z 2003 r. poz. 881)
Emisja hałasu przez urządzenia używane na zewnątrz pomieszczeń 2000/14/WE	Rozporządzenie Ministra Gospodarki, Pracy i Polityki Społecznej z dnia 2 lipca 2003 r. w sprawie zasadniczych wymagań dla urządzeń używanych na zewnątrz pomieszczeń w zakresie emisji hałasu do środowiska (Dz. U. nr 138 z 2003 r. poz. 1316)

Kompatybilność elektromagnetyczna 89/336/EWG 92/31/EWG 93/68/EWG	Ustawa z dnia 21 lipca 2000 r. Prawo Telekomunikacyjne (Dz. U. nr 73 z 2000 r. poz. 852, ze zmianami, szczególnie opublikowaną w Dz. U. nr 113 z 2003 r. poz. 1070). (tylko zasadnicze wymagania, zakres oraz definicje podstawowych pojęć)
	Rozporządzenie Ministra Infrastruktury z dnia 2 kwietnia 2003 r. w sprawie dokonywania oceny zgodności aparatury z zasadniczymi wymaganiami dotyczącymi kompatybilności elektromagnetycznej oraz sposobu jej oznakowania (Dz. U. nr 90 z 2003 r. poz. 848)
Materiały wybuchowe do użytku cywilnego 93/15/EWG	Ustawa z dnia 21 czerwca 2002 r. o materiałach wybuchowych do użytku cywilnego (Dz. U. nr 117 z 2002 r. poz. 1007, ze zmianą w Dz. U. nr 238 z 2002 r. poz. 2019)
Telekomunikacyjne urządzenia końcowe i urządzenia radiowe 1999/5/WE	Ustawa z dnia 21 lipca 2000 r. Prawo Telekomunikacyjne (Dz. U. nr 73 z 2000 r. poz. 852, ze zmianami, szczególnie opublikowaną w Dz. U. nr 113 z 2003 r. poz. 1070). (tylko zasadnicze wymagania, zakres oraz definicje podstawowych pojęć)
	Rozporządzenie Rady Ministrów z dnia 10 września 2002 r. w sprawie warunków i trybu dokonywania oceny zgodności telekomunikacyjnych urządzeń końcowych przeznaczonych do dołączania do zakończeń sieci publicznej i urządzeń radiowych z zasadniczymi wymaganiami oraz sposobu ich oznakowania (Dz. U. nr 176 z 2002 r. poz. 1442)
Urządzenia ciśnieniowe 97/23/WE	Rozporządzenie Ministra Gospodarki, Pracy i Polityki Społecznej z dnia 8 maja 2003 r. w sprawie zasadniczych wymagań dla urządzeń ciśnieniowych i zespołów urządzeń ciśnieniowych (Dz. U. nr 99 z 2003 r. poz. 912)
Rekreacyjne jednostki pływające 94/25/WE	Rozporządzenie Ministra Gospodarki, Pracy i Polityki Społecznej z dnia 31 marca 2003 r. w sprawie zasadniczych wymagań dla rekreacyjnych jednostek pływających (Dz. U. nr 91 z 2003 r. poz. 857)
Dźwigi 95/16/WE	Rozporządzenie Ministra Gospodarki, Pracy i Polityki Społecznej z dnia 22 maja 2003 r. w sprawie zasadniczych wymagań dla dźwigów i ich elementów bezpieczeństwa (Dz. U. nr 117 z 2003 r. poz. 1107)
Wyposażenie używane w przestrzeniach zagrożonych wybuchem 94/9/WE	Brak
Wagi nieautomatyczne 90/384/EWG	Brak
Urządzenia linowe do przewozu osób 2000/9/WE	Brak
Efektywność energetyczna stateczników do oświetlenia fluorescencyjnego 2000/55/WE	Brak

Stan prawny na dzień 1 listopada 2003 r.

5. Dodatkowe źródła informacji

1. Przewodnik na temat dyrektyw Nowego Podejścia, tzw. „Niebieska Księga” (Blue Book) Pełny tytuł publikacji w wersji angielskiej brzmi: „Guide to the implementation of directives based on the New Approach and the Global Approach”.

Jest to publikacja wydana przez Komisję Europejską w 2000 r., szczegółowo omawiająca i interpretująca wszystkie aspekty dyrektyw Nowego Podejścia. Stanowi kompendium wiedzy na ten temat. Pełny tekst jest dostępny do bezpłatnego ściągnięcia w języku angielskim oraz pozostałych dziesięciu językach urzędowych Unii Europejskiej ze strony:

<http://www.europa.eu.int/comm/enterprise/newapproach/legislation/guide/legislation.htm>

Polska wersja wydana przez Urząd Komitetu Integracji Europejskiej pod tytułem „Sposoby wdrażania dyrektyw opartych na Nowym Podejściu oraz Globalnym Podejściu” dostępna jest do ściągnięcia ze strony internetowej: <http://www1.ukie.gov.pl/uk.nsf/B-PUB-SPUE>

2. Stale aktualizowana oficjalna lista norm zharmonizowanych związanych z poszczególnymi dyrektywami Nowego Podejścia:

<http://europa.eu.int/comm/enterprise/newapproach/standardization/harmstds/reflist.html>

Ze stron prezentujących normy zharmonizowane dla poszczególnych dyrektyw można przejść do specjalnych stron poświęconych indywidualnym dyrektywom. Znajdują się na nich między innymi przewodniki do poszczególnych dyrektyw, zawierające cenne wskazówki interpretacyjne i wyjaśnienia.

3. Oficjalny wykaz jednostek notyfikowanych dla poszczególnych dyrektyw:

<http://www.europa.eu.int/comm/enterprise/newapproach/legislation/nb/notified-bodies.htm>

Euro Info Centre (EIC) to partner dla małych i średnich przedsiębiorstw poszukujących praktycznej informacji o Unii Europejskiej.

Sieć EIC oferuje:

- informacje o prawie europejskim, normach technicznych oraz zmianach w prawie polskim wynikających z przystosowania do przepisów UE,
- dane o gospodarkach krajów Unii Europejskiej,
- porady dotyczące sposobów rozwinięcia działalności eksportowej,
- kontakty do firm z UE zainteresowanych współpracą,
- informacje o programach europejskich dostępnych dla przedsiębiorstw.

W Polsce Euro Info Centre stawia sobie za cel przygotowanie małych i średnich firm do integracji z Unią Europejską i ułatwianie ich wejścia na Jednolity Rynek UE.

Sieć Euro Info Centre, akredytowana przez Komisję Europejską, jest głównym instrumentem promocji polityki unijnej względem sektora małych i średnich przedsiębiorstw.

www.euroinfo.org.pl

European Commission